

<http://www.anixneuseis.gr/?p=184388>

Τα παρακάτω τρία σχόλια του παραπάνω link διαβάζονται και ερήμην του.

Χάρης says:

February 10, 2018 at 10:07 am

Κάθε λογής σκλαβιά, υλική ή πνευματική, θεληματική ή όχι· κάθε υποδούλωση, συνειδητή ή όχι, σε πνευματικές αθθεντίες, σε κηρύγματα, συνθήματα, δόγματα· κάθε υποταγή σε υπεροργανισμούς: έθνη, πατρίδες, κράτη· κάθε πίστη, κάθε αρχή κ' έξουσία, κάθε νόμος, κάθε υποχρέωση, κάθε καθήκον απέξω, κάθε τυφλή πειθαρχία, κάθε βία, κάθε ιδεοληψία, όρθοδοξία, φανατισμός, άδιαλλαξία· κάθε λογής ήρωολατρικός θαυμασμός σε πρόσωπα, σε πράγματα, σε ιδέες· κάθε προσκόλληση σε συστήματα, σε νοησιαρχικές, λογοκρατικές, άπολυτοκρατικές θεωρίες· κάθε ιδανικό, που σαν τέτοιο επιβάλλει όρισμένη στάση κι όρισμένη συνέπεια· κάθε αναζήτηση τέρματος και κατευθυντήριων πράξης και ζωής δοσμένων απέξω· κάθε δόγμα που τοποθετεί τ' άφετήρια και κριτήρια τής ζωής του ανθρώπου έξω άπ' αυτόν και πέρα άπ' την προσωπική του δύναμη και πείρα· κάθε έξαναγκασμός, κάθε καταπίεση, καταδυνάστευση όποιας μορφής· κάθε όργανωμένο σύστημα ζωής και γνώσης – όλα, όλ' αυτά και τ' ανάλογά τους, είναι έκδήλωσες ή άποτελέσματα των τάσεων εκείνων ήσυχασμοϋ, είναι νίκες του νόμου τής αδράνειας, είναι κλουβιά-τάφοι και τίποτ' άλλο!

Το μανιφέστο των μηδενιστών

reply

Ούτις says:

February 14, 2018 at 3:38 am

Πώς αυτοεξαίρεθηκε αυτή η ιδέα από τις “θεληματικές πνευματικές σκλαβιές” ;

Πώς αυτό το μανιφέστο δεν είναι ιδεολογία; Πώς δεν εκφράζει κάποιον “ιδανικό”, που σαν τέτοιο επιβάλλει όρισμένη (την μηδενιστική) στάση;

reply

Γιάννης Αλεβίζος says:

March 10, 2018 at 11:44 am

Το μανιφέστο των μηδενιστών που ανέφερε ο Χάρης αν βρει τρόπο να συνδυαστεί με την προφανή ερώτηση που αμέσως του υπέβαλε ο Ούτις σαν απάντηση μπορεί να γίνει μέχρι και πολύ εμπνευστικό τραγούδι αν μελοποιηθεί, αλλά έτσι ξεροσφύρι όπως σερβιρίστηκε μόνο για μανιφέστο διανοητικά αυτοπυροβολημένων κάνει (και μάλιστα τύπου μανιφέστοευαγγελίου και Βίβλου με αυθεντία και με αυτοηρωολατρεία τύπου «δοξάστε με, δοξάστε σε, αλλά όχι δοξάστε τον. Δοξάστε μας, δοξάστε σας, για όποια τετριμμένη μπούρδα κάνουμε ή σκεφτούμε εκ του μηδενός αλλά να μη τους δοξάσετε

(και ουτε καν να θαυμάσετε μπας και δουλέψετε να διδαχτείτε κάτι προς αυτοβελτίωση αντί προς αυτοαναγωγή προς τον πάτο) όσους έκαναν και κάτι που δεν μπορεί να κάνει ο ελάχιστος κοινός παρονομαστής και για να μη μας πειράζει να μας πούνε πάτους ας αυτοβαφτιστούμε μηδενιστές» Χάρη, να'σαι σίγουρος οτι κι ο Καρανίκας (που σίγουρα δεν θαυμάζεις πλέον) τέτια μανιφέστα θαύμαζε πριν γίνει ακόμα πιο μηδενικό από αυτά. Το σε ποιιά ηλικία αρχίζεις να θεωρείς ότι δεν έχεις τίποτε να θαυμάσεις και να μάθεις από κανέναν, απλώς καθορίζει και το σε ποιιάς παγιωμένης ηλικίας κρετίνο θέλεις να σε μετατρέψει η πνευματική αναπηρία που θα προκαλέσεις αυτοπυροβολούμενος. Δηλαδή αν οι έχοντες ταλέντο για μπουζούκι δεν βάλουν για κάποιο διάστημα πόστερ τον Τσιτσάνη (μέχρι κι οι ίδιοι να δουν πού φτάνουν, πού πήγαν παραπέρα και πού να αράξουν στα κυβικά τους) και οι έχοντες ταλέντο για άραγμα και καφέ δεν βάλουν πόστερ το «έκαστος στο είδος του κι ο Λουμίδης στους καφέδες», για να σεβαστούν τα αυτιά και την γεύση των άλλων και μείνουν καθυστερημένοι, θα πρέπει μας ταλαιπωρούν στ' αυτιά και στους γευστικούς κάλυκες αιωνίως με την επιμονή να δοκιμάζουμε τις πεννιές και τα νεροζούμια τους και να τους δίνουμε και παράσημο για το ότι δεν δέχονται ήρωες και αυθεντίες αντι να ακούμε καμιά σοβαρή πενιά;» Εγώ δηλαδή που είμαι καθηγητής φυσικής και που θεωρώ για πέταμα τις μαλακίες του Γαβρόγλου πότε θα προσφέρω πιο πιο πολλά στην τάξη; Άμα πάρω το βιβλίο και το σκίσω ενώπιον της τάξης για να πάρουν το «καλό παράδειγμα»; (οτι με ένα σκίσιμο που ουτε καν αντίχειρα και κανα δυο ακόμα δάχτυλα δεν γυμνάζει, γίνεσαι καινοτόμος και Μπρούνο και Γαλιλαίος;) Το καλό παράδειγμα θα το πάρουν αν τους πω «ελάτε να κάνουμε όσα είναι φυσική-φυσική ανεξάρτητα από ότι μπουρδες πουν ο Μπαλτάς, ο Φίλης κι ο Γαβρόγλου κι όποιος θέλει να σκιστεί (επειδή του αρέσει η φυσική) να μείνει, και οι άλλοι με την ευχή μου τον πούλο προς όποιο κλάδο τους αρέσει, μπουζούκι, μπάσκετ, καφέδες, Δώρα Στράτου κλπ (και πάρτε τις μπουρδες του βιβλίου, τα εκτός και τα εντός ύλης και τα ΣΟΣ και μάθετε μόνο όση φυσική θέλει ο Γαβρόγλου κι ο Καρανίκας για να σας περάσουν)

ΥΓ: Πώς συνδυάζονται όσα είπαν Χάρης και Ούτις; Όπως πάντα σε κάθε σοβαρή προσπάθεια: π.χ. ο Φάινμαν αντί να διαβάσει το βιβλίο του Ντιράκ που θαύμαζε πήγε στην τελευταία του σελίδα, είδε τι μένει άλυτο και είπε μεν να καινοτομήσει γιατί αν λυνόταν με τις ενδιάμεσες σελίδες θα το έλυνε ο ίδιος ο Ντιράκ αλλά όταν το έκανε αυτό είχε ήδη μάθει αρκετή φυσική έτσι που όταν τελικά έτυχε, συζητώντας, να βρει σε ποια ενδιάμεση σελίδα κάποια σοβαρη προέκταση είχε όντως ξεφύγει από την προσοχή του Ντιράκ τότε... κλπ κλπ Και αργότερα έγραψε «Το να προσεγγίζεις ένα νέο θέμα με ανοιχτό μυαλό δεν σημαίνει να το προσεγγίζεις με κενό μυαλό». Ο δε ανατροπεύς των αυθεντιών Αϊνσταϊν έλεγε γέρος «Είδε ο Θεός οτι ανέτρεπα νέος τις αυθεντίες και για να μου κάνει πλάκα με έκανε αυθεντία και μάλιστα με τρόπο που να με έχουν σαν απολίθωμα σε μουσείο και κανείς δεν κάθεται πραγματικά να ακούσει τι λέω και να δει αν κάνω λάθος»

Αν για σένα είναι αυθεντιολατρεία καν το να ακούσεις το τι λενε οι ανατροπείς αυθεντιών για την αυθεντία, κάτσε να ανατρέψεις αυτοήρωες στο γειτονικό τραπεζάκι να αυτοαναδείξετε το αντίπαλο δέος του Καρανίκα σαν τον επόμενο Καρανίκα (το νέο φουκαροχαλίφη στη θέση του φουκαροχαλίφη) Αρκούν για τέτιο έργο απλά επιχειρήματα σαν αυτά που κάνουν οι φυλές από γορίλλες ς στα Μίκυ Μάους: «Ουγκ» «Κερπ» «Χαλικ» κλπ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ

Μόλις πριν από δύο εβδομάδες (27 Φεβρουαρίου το βράδυ) το ΚΚΕ πραγματοποίησε συλλαλητήριο στο Σύνταγμα. Σκοπός του συλλαλητηρίου, να «απαντήσει» το κόμμα «στις ανησυχίες του ελληνικού λαού για τις εξελίξεις στα Βαλκάνια και στην ευρύτερη περιοχή». Όπως είναι πασίγνωστο, το ΚΚΕ (από κάθε ιδεολογικό, εξασφαλιστικής πατρωνίας ποιμνιοστάσιο) ανησυχεί «πριν από τον λαό, για τον λαό», όπως και αποφασίζει πρωθύστερα. Καλούσε το συλλαλητήριο τον λαό να αντισταθεί «στον αποπροσανατολισμό που καλλιεργούν τόσο η κυβέρνηση όσο και οι δυνάμεις που επενδύουν στον εθνικισμό, (δηλαδή) στη διαίρεση των λαών».

Προσέξτε τις τελευταίες λέξεις: Για το ΚΚΕ (και όλους τους συνεπείς οπαδούς του Ιστορικού Υλισμού) κάθε οργανικά συγκροτημένο σώμα σχέσεων κοινωνίας, κοινών και κοινωνούμενων σχέσεων με πατρώα γη, με εστίες, βωμούς, τάφους προγόνων, εμπειρικό κεφάλαιο «νοήματος» της ύπαρξης και της συνύπαρξης, νοήματος που γεννάει την Τέχνη, τη σοφία του κάλλους, τη χαρά της γιορτής – όλα αυτά μαζί τα θησαυρίσματα «διαιρούν» τους λαούς, επειδή τους λαούς τους ενώνουν μόνο ταξικά συμφέροντα διεθνή. Και ελπίζω ο επαρκής αναγνώστης να έχει εναργή την επίγνωση ότι τις αφέλειες του Ιστορικού Υλισμού τις έχουν σαν «αλάθητη» υποδομή και οι λοιπές «προοδευτικές» πολιτικές μας φαιδρότητες: Ποτάμι, Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ.

Ως προς τη συμμετοχή πολιτών, το συλλαλητήριο του ΚΚΕ είχε καταφανή επιτυχία. Στην πορεία προς την αμερικανική πρεσβεία, που ακολούθησε, ήταν εντυπωσιακό το πλήθος και απίστευτη δαψίλεια οι κόκκινες σημαίες με το σφυροδρέπανο. Και μόνο το κόστος αυτής της σημαιοφορίας βεβαίωσε την απόλυτη προτεραιότητα της έγνοιας για τη διαφημιστική εντύπωση, όχι βέβαια για τη λαϊκή «ανησυχία». Το συλλαλητήριο οργανώθηκε σαν αντίδραση στον «εθνικισμό», που γεννάει «διαιρέσεις και αντιμαχίες των λαών». Αλλά οργανώθηκε με τη λογική, τις μεθόδους και τις προδιαγραφές επιβολής του εντυπωσιασμού, που είναι το παντοδύναμο γέννημα των «αγορών» – το κύριο όπλο του επικατάρατου για το ΚΚΕ ιμπεριαλισμού, δηλαδή της στυγνής προτεραιότητας του κέρδους, του «ιδίου οφέλους».

Οι αντιφάσεις και ασυνέπειες στις συμπεριφορές του ΚΚΕ (και κατά προέκταση, ολόκληρου του φάσματος των πολιτικών εκφάνσεων του Ιστορικού Υλισμού) είναι συχνότατες και τόσο κραυγαλέες που γίνονται κάποτε σχεδόν διασκεδαστικές. Παράδειγμα: προτού ξεκινήσει το συλλαλητήριο, η πλατεία Συντάγματος, σε διευρυμένη έκταση, εσείετο κυριολεκτικά από την εκκωφαντική ισχύ των μεγαφώνων που μετέδιδαν τις πιο εξάλλες επιλογές αμερικάνικης μουσικής. Και κάθε τόσο παρεμβάλλονταν στη μουσική συνθήματα ενάντια στον ιμπεριαλισμό: «Ούτε χώμα ούτε νερό στον ιμπε-ριαλισμό». Δηλαδή, βδελυσσόμαστε, σχεδόν υστερικά, τον ιμπεριαλισμό, αλλά χορεύουμε στη μουσική του. Και την κάνουμε και κράχτη, για να μαζέψουμε στο κομματικό μας πάρτι ανεγκέφαλους.

Δεύτερη παραδειγματική ένδειξη, που παρέπεμπε ευθέως σε κοινωνική παθολογία, όχι στην πολιτική: Η ντουντούκα στις «διαδηλώσεις» - «πορείες» του ΚΚΕ εξευτελίζει τη συμμετοχή, μεταμορφώνει το πλήθος σε αγέλη, σε εντελώς παθητικό συντελεστή. Μοιρασμένοι σε μπουλούκια οι διαδηλωτές και σε κάθε μπουλούκι μπροστά η ντουντούκα που υπαγορεύει την κραυγή, ενώ το κοπάδι βαριεστημένο, πειθαρχημένο στην ανία, την αναμηρυκάζει. Δεν υπάρχει θλιβερότερο θέαμα από μια πίστη, ένα όραμα, έναν καημό που γίνεται ρουτίνα, πειθαρχία σε εντολές, στράτευση και αυτεννουχισμός.

Αν υπάρξει ποτέ πολιτικό κόμμα στην Ελλάδα αποφασισμένο να αντιπαλαίψει τον Ιστορικό Υλισμό (τον εγχώριο κόκκινο, γαλάζιο, πράσινο) πώς οι πολίτες θα το ξεχωρίσουμε για να το εμπιστευθούμε; Ασφαλώς όχι από τις διακηρύξεις του – με διακηρύξεις ακόμα και ο Τσίπρας είναι «ριζοσπάστης αριστερός» και η Φώφη «σοσιαλίστρια»! Ο Ιστορικός Υλισμός είναι μια ιδεολογία, η άρνηση του Ιστορικού Υλισμού, αν είναι επίσης ιδεολογία αυτοκαταργείται, παίζει στο γήπεδο του αντιπάλου της. Η πολιτική αντίσταση στον Ιστορικό Υλισμό θα γεννηθεί όχι από διαφορετικές ιδέες, αλλά από διαφορετικές ανάγκες και ιεραρχήσεις αναγκών.

Ενα πολιτικό κόμμα αποφασισμένο να αντιπαλαίψει τον Ιστορικό Υλισμό, θα το ξεχωρίσουμε αμέσως, γιατί θα μιλάει άλλη γλώσσα: τη γλώσσα των κοινωνικών, όχι των οικονομικών προτεραιοτήτων. Για να αχρηστευθούν τα συσσίτια των πεινασμένων δεν χρειάζεται, «εγγυημένη» δήθεν, επαναπροσφυγή στη διεθνή τοκογλυφία, χρειάζεται να λειτουργήσει μικρή, αυτοδιαχειριζόμενη κοινότητα και ακομμάτιστοι συνεταιρισμοί. Για να λειτουργήσει «σύστημα υγείας» και υγιής «εσωτερική αγορά», προαπαιτούνται πρακτικές συνεπέστατης αξιοκρατίας στον δημόσιο τομέα και καταξίωση της αριστείας – τα παραδείγματα είναι απλώς ενδεικτικά.

Την άρνηση υποταγής στον Ιστορικό Υλισμό θα την αντιληφθούμε με τα μέτρα ριζικής αλλαγής των θεσμών τοπικής αυτοδιοίκησης: Κύτταρο του σύνολου κρατικού βίου, η μικρή αυτοδιαχειριζόμενη κοινότητα, η άσκηση κεντρικής εξουσίας οπωσδήποτε συνάρτηση του κοινοτικού συστήματος, το ίδιο και η κρατική οικονομία. Σίγουρα, πριν από κάθε τι άλλο, άκρα συνέπεια στην απεξάρτηση του κοινωνικού λειτουργήματος ενημέρωσης - ψυχαγωγίας (τηλεόρασης - ραδιοφώνου) από την εμπορική εκμετάλλευση. Η εκούσια εξηλιθίωση ελεύθερη, αλλά μόνο καλωδιακή, πανάκριβη.

Ενα πολιτικό κόμμα αποφασισμένο να αντιπαλαίψει τον Ιστορικό Υλισμό, τον πνιγμό από την οικονομική μονοτροπία, την εφιαλτική αγλωσσία - αγραμματοσύνη - μικρόνοια, τον καταναλωτικό εξανδραποδισμό, θα το εντοπίσουμε αμέσως το κόμμα αυτό από τα μέτρα που θα εξαγγείλει ριζικής αλλαγής στα σχολεία και στα πανεπιστήμια:

Μέτρα έμπρακτης άρνησης της χρηστικής εκδοχής της παιδείας. Στόχος η κοινωνία των σχέσεων, η χαρά της άμιλλας. Κεντρικός άξονας της εκπαίδευσης: η γλώσσα ως λογική, τα μαθηματικά ως γλώσσα, η μουσική ως άμιλλα εμπειρικής μετοχής.

Οι ντουντούκες ας κοάζουν την εξηλιθίωση.

Παραδείγματα για κατανόηση του τι σημαίνει το, μετά την κριτική, πρόταγμα που μόλις είδαμε:

<https://www.youtube.com/watch?v=KONDlCkPXOY>
<https://www.youtube.com/watch?v=7oqlEli2PvU>
<https://www.youtube.com/watch?v=5kYvBd2D9iI>
<https://www.youtube.com/watch?v=WT2k1x23vyI>

Μάρτιος 9, 2018 at 8:23 μμ

Δεχθήκαμε σήμερα στο σχολείο την ανιδιοτελή επίσκεψη πέντε φοβερών καλλιτεχνών που με την μουσική τους, το τραγούδι τους και τις σοφότερες επιλογές τους σε ρεπερτόριο και σε σειρά παρουσίασης αυτού, καθήλωσαν την προσοχή των παιδιών να τους παρακολουθεί με κομμένη ανάσα και έκαναν την ζωντάνια τους να διοχετεύεται σε συντεταγμένη και ρυθμική κλιμάκωση του μερακλώματος που ένιωθαν. Στον καθένα από τους διδάσκοντες, αυτά βεβαίως θύμισαν τους καλύτερους ορισμούς του κλάδου του για το τι εστί μόρφωση, καλλιέργεια, παιδεία, αγωγή ψυχής κλπ και του ποιό είναι το ζητούμενο αυτών. Στον γράφοντα, σαν φυσικό, θύμισαν φυσικά δυο ατάκες του Αϊνσταϊν: «Μόρφωση είναι αυτό που σου μένει όταν ξεχάσεις όσα έμαθες», «Στα νιάτα μου λόγω οικονομικής κρίσης, έφτασαν μερικοί να λένε ότι επειδή έχουμε στομάχι έπρεπε να ξεχάσουμε ότι έχουμε επίσης και μυαλό και καρδιά».

Πάντα ο καλύτερος τρόπος να συστήσεις κάποιον είναι να τον αφήσεις να αυτοσυστηθεί μέσω του έργου του. Αφού δεν έγινε μαγνητοσκόπηση ας τους δούμε/ακούσουμε επί το έργω στην Ηλιούπολη και μετά στη Σταδίου με κομμάτια που έπαιζαν και σε μας,

<https://www.facebook.com/1016662798419699/videos/1042542775831701/>,

και ας προσθέσουμε ότι το κομμάτι με το οποίο μας αποχαιρέτησαν ήταν ο ύμνος στη ζωή των δυο τελευταίων λινκ που είδαμε παραπάνω, ας τον ξαναδούμε κι αλλιώς:

<https://www.youtube.com/watch?v=4ggzsyN6WkQ>

Μάρτιος 13, 2018 at 8:21 μμ

*ΥΓ: ΟΚ, είπαμε για τρίτη ή και τέταρτη φορά να μην ξανααρτήσουμε τίποτε, πότε διότι τα πολιτισμικά νέα δεν έπρεπε να μας αποσπούν από τα ακόμη σημαντικότερα τεκταινόμενα και πότε διότι δεν φαινόταν δυνατόν να βρεθεί καλύτερη ολοκλήρωση πολιτισμικών νέων από αυτήν που είχε βρεθεί «κλείνοντας κύκλο». Τι το καλύτερο όμως από το να διαψεύδονται «κλεισίματα κύκλων» από συνεχή ανοίγματα νέων προς τα ζόρικα τεκταινόμενα μέσω πολιτισμικών παρουσιάσεων διαλόγου τους με εκπροσώπους της προπροηγούμενης γενιάς και μάλιστα όχι της τέχνης της αλλά της πράξης της;! Κάνουμε εκλογικεύσεις για να διαιωνίσουμε κάποια απεραντολογία ή είναι όντως η Ελλάδα ανεξάντλητη, τόσο ως προς τη λεγόμενη «πρώτη ύλη της τέχνης», δηλαδή «αυτούς που γράφουν την ιστορία με μικρά ονόματα», όσον και ως προς τους νέους που νιώθουν πού να στραφούν και της τέχνης της προηγούμενης γενιάς που ξέρει πού να τους στρέψει; Η απάντηση είναι απλή όταν αυτό απλώς ερωτηθεί ως εξής: Το κουARTέτο μας επισκέφθηκε μέσω του ότι ένα μέλος του ήταν πριν δεκαετίες συμμαθητής, εντός του σχολείου μας, με καθηγητή μας που ήταν και ως μαθητής εδώ. Δεν θα πληροφορήσουμε τους μαθητές μας και, αντιστρόφως, δεν θα επισκεφτούμε μαζί τους, θεατρική ομάδα που περιέχει και ηθοποιούς που ήταν πριν λίγα μόλις χρόνια στο σχολείο μας, και η οποία ανεβάξει έργο για την πραγματική ιστορία της τελευταίας ομάδας του Δημοκρατικού Στρατού στο Γράμμο; Θεατρική Ομάδα 2510 Θέλουμε να δώσουμε φωνή σε αυτούς που τη στερήθηκαν Συνέντευξη στη Μαρία Ατσελέ (από το τελευταίο (εβδομαδιαίο) φύλλο (10/3^{ου}) του «Δρόμου της αριστεράς») Αντιγράφουμε...συνεχίζεται στο **Μάρτιος 13, 2018 at 8:21 μμ***